

ДРАМА

UDK 821.163.41-2
DOI 10.7251/AGON0615181O

Мирјана Ојданић Драгаш

ЧЕСТО, АЛИ ДАВНО

дуодрама, скоро комедија

лица

Софија Шуга, меланхолик-флегматик, стоик, око 62

Милисав Леви, колерик, нервчик, мачкољуб, око 62

Службеник (не види се, не прича, никог не зарезује)

Београд 2014.

Догађа се у чекаоници институције чија се делатност открива током развоја догађаја. Ту су неке столице или клупе. Може и чивилук. Корпа за отпатке. Софија седи. У крилу јој нешто попут вазе. Долази Милисав, покисао. Радознало загледа Софију. Напољу грми и фијуче ветар.

МИЛИСАВ: (Отреса кишобран. Љубазно) Грозан дан...

СОФИЈА: (одсутно поздрави) Дobar дан. (пауза)

МИЛИСАВ: Извините... пардон... јел' већ дуго чекате?

СОФИЈА: (уздахне) Читавог живота...

МИЛИСАВ: Озбиљно? Чудо, да Вас нисам никад срео.

СОФИЈА: (незаинтересовано) А Ви често долазите?

МИЛИСАВ: Па... не пречесто, али био сам већ једном. (сручи се на столицу, поред ње)

СОФИЈА: Били сте једном и сматрате да сте ме морали обавезно срести?

МИЛИСАВ: Не кажем „обавезно“? Али ако сте овде целог живота, онда сам могао...

СОФИЈА: Откуд Вам идеја да сам ту читавог живота?

МИЛИСАВ: (мало нервозно) Па сами сте рекли...

СОФИЈА: (одсутно) Шта сам рекла?

МИЛИСАВ: (колерично) Да чекате читавог живота!

СОФИЈА: (професорски) Нисам рекла да овде чекам! (супериорно) Чекам фигуративно. Као Годоа.

МИЛИСАВ: (забринуто) К'о кога?

СОФИЈА: Једног лика. Једног што је метафора чекања.

МИЛИСАВ: Лика? Ви говорите шатровачки? К'о мој унук. „Кав килав лик!“ Тако каже за свог професора из физике. „Лик јадник, песник“. Замислите! Крстим се и левом и десном, мада нисам крштен. Чак имају и женски облик од лик - „ликуша“. Јесте чули то?

СОФИЈА: Не. Моји не говоре шатровачки, као ни ја. А то се данас више и не зове шатровачки, него жаргон. Или још „нашкије“ сленг.

МИЛИСАВ: Боље „нашкије“ него „вашкије“, ха ха ха. Али рекли сте „лик“. Чуо сам. Нисам глум.

СОФИЈА: (намерно тихо) Ко каже да сте глуви?

МИЛИСАВ: Молим? Шта ја знам. Казали сте лик. А помену-

ли сте и фору, што је исто шатровачки...

СОФИЈА: Не фору него метафору, а лик је из драме Чекајући Годоа. (нервозно и тужно) Ево, сад не могу да му се сетим имена. Што то мрзим!

МИЛИСАВ: Ма не потресајте се. Ја сам једном био скроз заборадио како ми се звала једина венчана жена, па ништа. Догађа се у нашим годинама.

СОФИЈА: Можда у Вашим, у мојима још не! (вани загрми)

МИЛИСАВ: Извините, нисам хтео да Вас увредим, али... (пауза, па забавно) А сећате се како смо у наше време говорили шатровачки само извртањем слогова? „Белиде ђаво“ – дебели вођа. Могло се још фасовати летовање на Голаћу, само да су нас провалили, ал'нису! Вечито је то „вођа-ђаво“ а? (Чује се неки дингдонг цингл, као кад број изађе на шалтеру)

СОФИЈА: (тихо, за себе, на његов рачун) Да сам знала да је старење овако бесмислено, не бих ни почињала.

МИЛИСАВ: (тихо, за себе, на њен рачун) Шта би могло да буде смисао старења? Мермерни јорганчић?

СОФИЈА: Шта сте рекли?

МИЛИСАВ: Ништа, ништа, учинило вам се.

СОФИЈА: (за себе) Чини ми се, да ми се није учинило.

(Ходником се приближавају жустри кораци у клопмама. Кад приђу.)

МИЛИСАВ: (устаје са поштовањем) Добар дан! Могу ли да... (Оду кораци. Пауза. Ови кораци могу се чути, али и не морају. Може се само одиграти да неко пролази испред. Као фатаморгана реалности)

МИЛИСАВ: Ни да бекне! К'о да не постојим... Пи! Какав смо ово народ постали! А ја још устајем к'о ђачић! Све са мојом реумом. Добро да се нисам поклатио к'о дворска луда.(поклони се, седне) Шта сте оно казали?

СОФИЈА: Ништа.(пауза) Владимир! Сетила сам се! О, Боже!

МИЛИСАВ: (зачуђено) Владимир више није бог. Одавно већ.

СОФИЈА: (такође) Молим? Кад је Владимир уопште био Бог?

МИЛИСАВ: Па, добар комад двадесетог века. Сећате се?

СОФИЈА: (као шашавом) Владимир? Дobar комад?

МИЛИСАВ: (нервозно) Владимир! Да!

СОФИЈА: Какав црни Владимир, побогу? (сумњичаво) Јел' вама реума ударила у главу?

МИЛИСАВ: (брзо) Иљич Лењин! Видео сам га у Москви. Друг бог! У маузолеју. Кратак човек. Мислим, био је низак. Као сасушен лимун... Жут и спарушен.

СОФИЈА: Боже ме саклони! (гунђа тихо, цитира га) „Кратак човек. Друг Бог!“

(шкрипи столица са које она устане, направи неколико корака, уздахне и седне на другу, удаљенију столицу која шкрипи још страшније.)

МИЛИСАВ: Куд бежите, нећу вам ја ништа! Тако ме је једном у Вестминистерској палати нека васповска баба питала одакле

сам, ја рек'о „фром Југославија“, био сам клинац, наивац, а она ћипила ко да сам је ћапио за дупе - „Омајгад југослав комјунист!“ па се бацила на једног Бобија што је тамо старажарио, све у страху од 15-годишњег комунисте. Бога ми ју је Боби ућуткао! Није се тад смело на Југовиће...

СОФИЈА: Ја нисам васповска, него православна баба.

МИЛИСАВ: Што бежите, онда? Да вас не уједем можда?

СОФИЈА: Имам лоше искуство са култом тога вашег бога. (па тише, гунђа) Другови Богови дођоше ми главе.

МИЛИСАВ: Мога бога? (поносно) Ја сам атеиста, госпођо!

СОФИЈА: Схватила сам, друже. Рекли сте да сте некрст.

МИЛИСАВ: Сходно атеизму нисам ни у Иљича веров'о. Поготово што је он, кад сам се ја родио, био већ одавно... лик покојник, што би реко мој унук!

СОФИЈА: Јелте? Случајно сте свратили у Маузолеј да сепоклоните његовој мумији? Пошли сте у ГУМ по бабушке, па часком скокнули...

МИЛИСАВ: Ма какви случајно! Где?! Откуд се тамо могло случајно! Био сам у некој делегацији, па смо морали. Провели су нас поред километарског реда у коме је народ чек'о да га види, на минус шест, а нас су преко реда угурали. Шта сам мог'о да кажем - Јок, спасибо,

одох до Васе Блаженог да запалим свећу последњим Романовима!? И да си купим шубарушку у ушењуку!?

СОФИЈА: Господе сачувај! (крсти се) Откуд шубара у храму!

МИЛИСАВ: А био је с нама у делегацији један лудак, па кад смо пришли тик до страже, наоружане до зуба... Еј! Не оне халебарде, тупи мачеви и шта-ти-га-ја-знам, него маљчики са калашњиковима! А тај Банту-Пиперин баш кад смо пришли, каже мени, скоро гласно - Миле, чоче, шта б' било кад б' ја сад пљун'о овом баћушки на те изгланцате чизме?! - Замислите, кретена! Па побили би нас! Имали смо среће више нег' памети!

СОФИЈА: (тихо) Имали сте ви свега више него памети!

МИЛИСАВ: Шта кажете?

СОФИЈА: Ништа...

МИЛИСАВ: А знате да је тај Банту Пипер и дан данас универзитетски професор, а мене отерало у пензију.

СОФИЈА: Не знам. (пауза)

МИЛИСАВ: А на ког Владимира сте ви мислили? ... Кад сте га били заборавили, па се онда сетили...

СОФИЈА: Небитно. Један лик из Бекетове драме Чекајући Годоа. Мени тај ваш Рус не би никад пао на памет!

МИЛИСАВ: (као да се љутне) А тај ваш Бекет је сигурно Енглез? Или још боље, Американац?

СОФИЈА: (изненађено) Зашто је то битно?

МИЛИСАВ: Па да га у дупе пољубимо хитно! (смеје се)

СОФИЈА: (задржава смех) Срам Вас било. На оваквом месту.

МИЛИСАВ: Океј, стидим се! О чему се радило у драми?

СОФИЈА: О чекању, као што и сâм наслов каже.

МИЛИСАВ: Знам наслов, али шта се догађало?

СОФИЈА: (преко воље) Ништа.

МИЛИСАВ: (знатижељно) Па јел дочек'о?

СОФИЈА: (с досадом) Ко?

МИЛИСАВ: (изнервирано) Тај који је чек'о!

СОФИЈА: (хладно) Сви чекају.

МИЛИСАВ: И дочекају - шта?

СОФИЈА: (зевне) Ништа...

МИЛИСАВ: (врло колерично) А шта чекају?

СОФИЈА: (зевне) Годоа.

МИЛИСАВ: (свадљиво) Шта је Годо?

СОФИЈА: Како то мислите - шта је? (зевне) Извините...

МИЛИСАВ: Човек? Трамвај? Лидер? Коњ? Порезник? Шта? Ђаво? Вођа? Поштар? Анђео? Авион? Данас и авиони имају имена, јесте чули? Крштени арапски авиони!

СОФИЈА: Аха... Годо је неко ко... (флегматично, одустане) Заправо, не знам да вам објасним...

МИЛИСАВ: Како да дочекају, ако не знају кога чекају? Може да им прође испред носа и само да шумугне.

СОФИЈА: (као клинцу) То је метафора, не разумете ви то.

МИЛИСАВ: Мислите да сам глуп? Схватио сам да је фора.

СОФИЈА: (као глумом) Ме-та-фо-ра, а не фора!

МИЛИСАВ: Па и мета је нека фора, а? Сећате се како смо за време бомбардовања сви носили мајице са метом? И на тој фори је неко зарађив'о. На несрећи свог рођеног народа... ето какви смо ми...(горак смех)

СОФИЈА: (Уздах. Љутито.) Као да су други бољи!

МИЛИСАВ: (Пауза. Помирљиво) Мора да је смртно досадна.

СОФИЈА: Ко?

МИЛИСАВ: Драматина у којој сви само чекају па извисе. Чекање је грозно чак и кад дочекаш, ал' још ако си чек'о цабе то је „смор до јаја“ што би рек'о мој унук.

СОФИЈА: Баш фино дете тај ваш унук...

МИЛИСАВ: Па зар није досадно ишчекивање?

СОФИЈА: (зевне) Јесте... (зевне) Пардон, не знам шта ми је.

МИЛИСАВ: Зашто ли је Годо важан кад је тако досадан?

СОФИЈА: Својевремено је био нов и револуционаран...

МИЛИСАВ: (шаљиво) Као друг Бог?

СОФИЈА: Није баш толико. (уздахне, са отпором)

МИЛИСАВ: (доброћудно) Објасните ми. Зашто Вам је тешко? Ионако седимо без везе.

СОФИЈА: (строго) Ко седи без везе?

МИЛИСАВ: Ја... Ви можда, седите с везом...(пауза)

Уосталом, у праву сте. Досадно, некако, увек испадне најважније. Све што је иоле лепо, слатко, духовито, весело, лако, занимљиво, то озбиљни мрачњаци увек прогласе небитним! Наопака нека цивилизација! По вас дан понављају како су младост и лепота пролазни, као да су памет и старост вечни! Далеко било! Народ каже: Прође памет као

трешње! Зашто лажемо децу да им оно што науче нико никад не може одузети, кад може?! Ја знам доктора наука кога је звекнуо мождани удар, тако да је заборавио да говори и да пише. А обожавао је да се потписује са оним Др! Све је заборавио. Од сисања до писања!

СОФИЈА: (за себе) И теби су прошле трешње, несрећнице.

МИЛИСАВ: Молим?

СОФИЈА: (сриче) Кажем, зар немате неку мрачнију причу, Ви, превесели човече?! А мало пре приговарате тамо нечијем ширењу мрака и заговарате смех и лепоту!

МИЛИСАВ: Имам! Тај Шарон што је отоич умро! Кажу био 8 година у коми а онда му се нагло погоршало стање! Како: нагло?! Он је можда хтео да умре још пре 8 година, а лекари му нису дали да се растави с душом. А шта ако је то мучење душе? Шта ако душа 8 година лебди изнад комираног деде и не може да оде, ни да се, можда, реинкарнира у неко ново здраво тело? Ма у жабу да се инкарнира, боље је него да лебди под плафоном. Право

на живот, подразумева и право на смрт!

СОФИЈА: (подозриво) А Ви верујете у реинкарнацију?

МИЛИСАВ: Па... не баш. Рек'о сам Вам да сам атеиста.

СОФИЈА: (љутито, тихо) А зашто онда причате глупости? <Оћете да вас неко ухапси?

МИЛИСАВ: (намерно гласније) Ко? Где да ме <апси? Овде?

СОФИЈА: (тихо, утишава га) Пст! Свагде. Тај човек је био у рату генерал, а у миру, председник једне моћне државе, и идол своје партије.

МИЛИСАВ: (тише) Други тврде да је био ратни злочинац!

СОФИЈА: (сиктећим шапатом) Па шта се то вас тиче?!

МИЛИСАВ: (бесно) Како да ме се не тиче? Накотило се тих што се не зна јесу ли свеци или злочинци! А што је њих више, свет је све јаднији и гладнији.

СОФИЈА: (конспиративно) Зар нисте чули да сада сваког прислушкују? Чекаонице. Авионе. Куће. Телефоне...

МИЛИСАВ: Чуо сам, па?! Кад руски балетан ил' клоун пребегне у Њујорк, Амери о томе сниме 110 филмова, а кад њихов ЦИА-нац збрише отуд онда га Руси 100 дана држе на аеродрому. Јесте л' икад вид'ли руски филм у коме су Амери приказани к'о идиоти? (још гласније) Јесте ли? Реците слободно!

СОФИЈА: Па, стварно нисам, ал' мало је њихових...

МИЛИСАВ: А оборотноје? Холивудски филм у коме су Руси, сви од реда, гангстери и идиоти? К'о и ми!

СОФИЈА: (тихо) Па... то јесте врло често, признајем...

МИЛИСАВ: Шта признајете? Није то ваша кривица. То се зове медијски рат. Није више хладни, који такође уопште није био хладан. Него је медијски који је увод у неко бомбардовање ил' как'о друго срање. Само што Руси не знају тако медијски да ратују. Они знају једино да гину (гужно) за јебену родину!

СОФИЈА: Пст! (попустљиво) Добро, и шта ми ту можемо?

МИЛИСАВ: (бесно) Како, добро?! Кад не можемо ништа!

СОФИЈА: (уморно) А да, онда, ћутимо мало?

МИЛИСАВ: (бесно) Зашто да ћутимо? Можемо бар да лајемо па да нам буде лакше. Или да нас неко бесплатно кокне. Јел' знате да се тамо сад и смрт наплаћује?

СОФИЈА: (згрануто и гласно, као лудаку) Где?

МИЛИСАВ: (тихо) Па преко... Један мој колега им'о тамо сина. Фини дечко, зубар, нострификов'о диплому, снаш'о се, запослио се к'о техничар, зарађив'о к'о њихов. Ал' се, јадан, оженио неком католикињом.

СОФИЈА: Зашто јадан? Ко да не може да се покрсти!

МИЛИСАВ: (пречује) Нису срећом имали деце...

СОФИЈА: Шта фали деци с католикињом? Имају репове?

МИЛИСАВ: Не дај Боже, да нас-сутра новог рата, па се не зна чија су деца, то им фали! Ал' овде је било друго, зато што је његову жену младу ударио шлог и нашла се у коми. Они тамо имају читаве болничетине за те коми-

ране несрећнике... ил' се каже коматозне?

СОФИЈА: (сморено) Не знам... давно је био филм...

МИЛИСАВ: Које су наравно јако скупе. Те болнице у којима са нико не излечи. Те у којима их кљукају дуго, али сви изађу мртви! Питање је дана када ће почети да им ваде и продају још употебљиве органе. Срце или јетру на пример. Ако нису већ одавно почели! Само за богате, нормално, бога ти! То вам је фора бизнис медицине!

СОФИЈА: (згранута, али живе) Мислите метафора?

МИЛИСАВ: Не! Мислим фора! Туре човека на апарате а онда родбина мора да одлучи кад ће да искључе машине. А лекари све чине да се ожалошћени осећа као убица, па да плаћа што дуже. Тако је наш зубар практично спао на просјачки штап. Није стис'о петљу да искључи успавану жену, мада није било никак'е шансе. Њена мати хришћанка, па јој брани вера, а њему болница одрала кожу с леђа. (драматична пауза) И знате како се на крају ослободио?

СОФИЈА: (тргне се, уплашено) Како бих ја то могла знати?

МИЛИСАВ: (тријумфално) Развео се! (налет ветра и пљуска)

СОФИЈА: (сриче) Раз-ве-о се од шлогиране жене?

МИЛИСАВ: То су му адвокати препоручили и развели га, јер му „жена не испуњава брачне дужности“. Замислите?! (појасни) То значи не спава с њим...

СОФИЈА: Прекините! (ужаснуто) Не могу да замислим!

МИЛИСАВ: (победоносно) А знате ли шта је онда било?

СОФИЈА: (љутито) Ама откуд ја знам, побогу човече!

МИЛИСАВ: После њена мама није имала паре да плаћа апарате, па су је одмах искључили. Без икакве моралне дилеме, коју иначе намећу родбини пацијената. Ако имаш паретине да плаћаш машине, онда је искључење убиство, али ако нико не плати, онда није грех да га искључе медицинари. То јест да га убију!

СОФИЈА: (с гађењем) Стварно одвратна прича!

МИЛИСАВ: Ето то је тај капитализам у коме све има цену! И у који ми хрлимо све ударајући се петама у гузице. (гласније) Неке ме прислушкују. Није то „либерални“, него лицемерни капитализам! (пауза)

СОФИЈА: А Ви не знате зашто хрлимо тамо све лупајући се петама по... Ви немате појма зашто, јел'да?

МИЛИСАВ: (пргаво) Не, не знам, и не могу да разумем!

СОФИЈА: Можда зато што бежимо из транзиције у којој се хранимо по контејнерима, отимајући се са псима луталицама?

МИЛИСАВ: Не драга моја, ти који се хране по ђубрету не хрле никуда! Журе само сити и бесни! Похлапа мањине, нас вуче тамо, а не глад већине! Ако смо пристали да лакомот покреће свет, све је могуће и све је дозвољено. Можеш будзашто да продаш државу, која није твоја, али не смеш да продаш свој рођени бубрег! Јер то није морално! Шта јесте морално у друштву у коме се све продаје, само се крв мора дати бесплатно? Само оно што

има јадна раја не сме да се прода, него је хумано да се даје!

СОФИЈА: (тихо) Сад сте наш-ли да будете комуниста, а?

МИЛИСАВ: Нисам! (у поверењу) Био сам, али више нисам. Само... не видим да сам нешто бољи...

СОФИЈА: (за себе) Ђавола си бољи! Старење је кварење...

МИЛИСАВ: Како то да није хумано дати лекове бадава? Или лебац?! Али, крв мора да се да! Где је логика?

СОФИЈА: Јесте ли ви овамо дошли да тражите логику?

(Опет онај дингдонг звук, као кад број изађе на шалтеру)

МИЛИСАВ: (тише и плашљиво) Какав је ово звук? Шта значи?

СОФИЈА: Значи да вас више не прислушкују, него ће сад да вас покупе. И одведу!

МИЛИСАВ: Куда? Ко? (пауза, тихо) Баш ја неком треба.

СОФИЈА: (смеје се) Шалим се...

МИЛИСАВ: Ала вам је шала! Стварно, шта оно значи?

СОФИЈА: Значи да онај ко има, видите онај зелени број који трепће изнад оних тамо црних врата?

МИЛИСАВ: Не видим... видим врата, али тај број...

СОФИЈА: Е па, онај ко има тај број, треба да уђе тамо на та црна врата, и да преузме... то што је чекао.

МИЛИСАВ: Јел'то зато што немамо незапослених? Ил' што више нема живих људи који могу да прозову - Петровић! Изволите, уђите овамо?! - Кладим се да тај увозни апарат што звонца и мига зелено, кошта више него наш жив човек за деценију рада!

СОФИЈА: То би одговарало вама ћоравима, ал' глувима који не би чули прозивку, не би ваљало...

МИЛИСАВ: (строго) Шта сте хтели тиме да кажете?

СОФИЈА: Е, шта! Сви су хвалили телефонско заказивање прегледа. Као нема веза, нема преко реда. Закажу ти за пар месеци, па ко доживи и не заборави, дође. А једном сам видела мутаву женицу која је дошла да закаже преглед на шалтеру. Шалтеруша јој је к'о глувој викала: Закажите те-

лефоном! Мутавица је покушавала да јој обасни како нема мобилни јер (имитира грлено) „а е огу а гооим елеоо“ али је сестра бездушно понављала: Закажите телефоном! (уздахне) На крају је жена отишла кући плачући и псујући...

МИЛИСАВ: Шта сте ви урадили?

СОФИЈА: (изненађено) Ја? Шта сам ја могла да урадим?

МИЛИСАВ: Могли сте да интервенишете код сестре, Ви нисте мутави. Могли сте да јој објасните.

СОФИЈА: (збуњено) У праву сте... није ми пало на памет.

МИЛИСАВ: И по чему сте Ви онда бољи од ње?

СОФИЈА: Од кога?

МИЛИСАВ: Од сурове шалтеруше, шта се правите луди!

СОФИЈА: (искрено зачуђена) Ко каже да сам боља?

МИЛИСАВ: Ко ништа не чини, нема право да се жали. Кад сте се последњи пут заузели за неког беспомоћног?

СОФИЈА: Јуче. Закачила сам се са једном дебелом јер је тукла петогодишњу цурицу. У пуној пошти, а сви су ћутали! Наводно, јер је дете њено. Знате по оној одвратној: ја сам те родила, ја могу и да те убијем.

МИЛИСАВ: И шта се десило?

СОФИЈА: Дебела је позвала полицију тврдећи да ја њу нападам и мешам се у њен приватни живот...

МИЛИСАВ: (весело) Али полиција, срећом, није дошла...

СОФИЈА: Јесте, интервентна патрола! Тражили ми личну карту и опоменули ме да не спадам јадне труднице. И однели ми кишобран, као доказ!

МИЛИСАВ: А сведоци? Зар пошта није била пуна?

СОФИЈА: Многи су ме подржали, да сам била у праву. Да је она малтретирала дете и пре мог доласка...

МИЛИСАВ: Ето видите!

СОФИЈА:... али тихо и тек кад су пандури и аждаја отишли. Са мојим кишобраном! Пљуштало је као из кабла, исто као данас. Једва сам стигла до куће.

(Ходником се неко приближава. Милисав устане и сачека, па љубазно)

МИЛИСАВ: Добар дан! Пардон, јел' могу нешто да питам? Стварно ми је врло важно да ме упутите...

(Онај, без заустављања прође. Миле га испрати бесним погледом.)

МИЛИСАВ: Прима плату да ме игнорише! Требало је да му подметнем ногу!

СОФИЈА: Нисте више способни за примену силе...

(Опет онај дингдонг звук, као кад број изађе на шалтеру.)

МИЛИСАВ: (пргаво) Зашто нико не улази?!

СОФИЈА: Па, нема никога осим нас. Зар не видите?

МИЛИСАВ: Видим. И шта ће сад да буде?

СОФИЈА: Не знам. Хај'мо да ћутимо мало. Молим Вас. Покажимо поштовање према овом месту.

МИЛИСАВ: Да поштујем мемљиви ходник, шкрипеће столице и бројеве на које се нико не одазива?

СОФИЈА: Забога, човече... Да чујемо мало тишине. (Софија устаје и шета тамо-амо.)

МИЛИСАВ: А јесте гледали оно за Џонсон&Џонсон?

СОФИЈА: (одсутно) Шта?

МИЛИСАВ: Оно да је фармацевтска компанија пукла казну што је корумпирала лекаре да преписују неки њихов лек. Сви-ма! Старцима за деменцију, школарцима за хиперакцију, то јест да куњају док профе кењају, а лудацима по лударама за шизофренију и депресију. Да тупо мирују, док главодери и сестре пирују!

СОФИЈА: Шта римујете ту, срам вас било?!

МИЛИСАВ: Исте таблете су преписивали, ало!

СОФИЈА: Исте?

МИЛИСАВ: Исте. А нема уопште доказа да су икога икад излечиле. Само су дечацима порасли сисићи, које су после морали да оперишу. И да пљуну нову лову! А девојкама које хоће веће

сисиће неће да дају те таблете, него им наплаћују силиконе!

СОФИЈА: (гадљиво) Ма откуд вама све то? Ви скупљате ђубре са телевизије?

МИЛИСАВ: Па, да! Каже, платили пар милијарди долара казне, ал' су зарадили билијарде на том леку-дреку. Није чак ни директор смењен! Тамо мо'ш да признаш кривицу, па више ниси крив. Ако си богат, јасно, бар к'о џенерал менаџер тровачке компаније!... А ми смо сви купали децу њиховим шампонима, сећате се?!

СОФИЈА: Боже саклони! Од сад ћу, кад одем код лекара, прво тражити да видим неког кога је излечио, па ћу тек после можда пристати да и мене лечи. (поверљиво) Моја „изабрана“ лекарка је дебела ко слоница, ма к'о директорка лекарске коморе. Ко би њу бирао? Него их назвали „изабрани лекари“ да испаднемо ми криви што нисмо боље бирали. Као што смо криви за политичаре, чак и кад уопште не изађемо на изборе. (копа по ташни, баца неке таблете и друге лекиће у канту за ђубре) Како да ја њој верујем да ће мене из-

лечити кад ни себе саму не уме да излечи од прождрљивости?!

МИЛИСАВ: Ма ја не би' ни иш'о код њих, ал' они дођу у..

СОФИЈА: А реците, та ... компанија је платила казну, а шта је било са корумпираним лекарима?

МИЛИСАВ: Ништа... Нису причали о томе...

СОФИЈА: А јадни пацијенти? Јесу добили бар одштету?

МИЛИСАВ: Само они који су имали адвокате, ал' су њима ти исти адвокати, сигурно, отели те исте паре.

СОФИЈА: Ма јел' то могуће?

МИЛИСАВ: Него шта је! И онај несрећни зубар се вратио к'о црквени миш. И њега су адвокати одрали док су га развели. Сад илегалеше овде, к'о таксиста...

СОФИЈА: О ућутите, бар мало, злослутниче! (хода тамо-амо) Не могу више да вас слушам. Нећу смети више никак'е лекове да попијем. Кад ме заболи глава да замотавам мокру крпу ко моја покојна баба? (баца и последње бочице)

МИЛИСАВ: Па, да. Са сирћетом!
(баци неку кутију, као кошаркаш)
Ако неће да попусти, сркнеш ду-
плу брљу и заспиш!

СОФИЈА (се крсти у ходу и
гунђа нешто неразумљиво. Мо-
литву?)

МИЛИСАВ: И не рекосте ми
- колико дуго сте овде?

СОФИЈА: Предуго...

МИЛИСАВ: Бил' могло мало
конкретније? Колико сати, коли-
ко дана? Колико година (смех, не-
како чудан)...

СОФИЈА: Не носим сат... А по-
готово не - календар!

МИЛИСАВ: Ни мобилни те-
лефон? Који има сат и кал...

СОФИЈА: Не носим га на овак-
ва места! Замислите да ми овде
зазвони!? Па да у земљу пропад-
нем...

МИЛИСАВ: Не желите да зна-
те како вам време пролази? Или
немате никога да вас зове?

СОФИЈА: Не, не волим како
време пролази! Ко воли? Знаш да
пролази све брже.

МИЛИСАВ: Баш зато и мора-
мо мерити којом брзином лети.

Кажу да постоји неко убрзање
времена...

СОФИЈА: Мене не занима. Ни-
где не журим. (пауза)

МИЛИСАВ: Ко оно рече: Има
људи толико досадних да са њима
за 15 минута протраћиш 15 да-
на!?

СОФИЈА: (са паузама) Бомар-
ше. Духовито. Истина. Штета.

МИЛИСАВ: Ако нисам инди-
скретан, питао бих Вас, шта још
чекате кад видим да сте већ узе-
ли? Мислим добили или се, мож-
да, каже подигли...

СОФИЈА: Чекам децу да дођу
по мене.

МИЛИСАВ: (саучеснички) А
они касне!? Незахвална деца...

СОФИЈА: Судите по својима?

МИЛИСАВ: Моји су будибок-
снама. Не дај боже ником!

СОФИЈА: (тужно) Мени није
дао...

МИЛИСАВ: Ко Вам није дао?
Шта Вам није дао?

СОФИЈА: (још тужније) Бог.
Децу. Немам деце.

МИЛИСАВ: Није могуће да се још надате? Извините, али... у Вашим годинама?!

СОФИЈА: Срам Вас било!

МИЛИСАВ: Нисам ништа лоше...а, овај, кога онда чекате?

СОФИЈА: Чекам унуку и њеног дечка!

МИЛИСАВ: (потресен) Јао, опростите, молим Вас, нисам знао.

СОФИЈА: (јасно је изненађена) Шта нисте знали, забога?

МИЛИСАВ: Па то ... мислим то... да сте надживели... Сина или кћерку? Ја сам надживео жену и могу Вам рећи да ми није било најпријатније, премда се нисмо баш увек најперфектније слагали. Била је... како да кажем... па доста цвањкава и џангризава.

СОФИЈА: Нисам надживела дете, померите се с места! (пауза, столица шкрипи док се он помера с места)

МИЛИСАВ: Ево померио сам се. Извините. Иначе, то је лепо, фала Богу, драго ми је, мислим то што нисте... (након паузе) А јел' се ми знамо однекуд? Чини ми се...

СОФИЈА: Не верујем. Не по знам никог таквог оригиналног.

МИЛИСАВ: (службено) Како ово да схватим?

СОФИЈА: Никако, заборавите.

МИЛИСАВ: Не, не! Имам ути сак да ме мало... како да се изразим... па да ме мало ниподаштавате.

СОФИЈА: Боље да ћутимо.

МИЛИСАВ: Наћутаћемо се у тегли. Ја стално ћутим. По цео дан ћутим ко неки ћутањак. Животарим и ћутим. Радовао бих се да се с неким заглавим у лифту, али немам ни лифт...

СОФИЈА: Стварно је красан тај ваш таленат за тишину.

МИЛИСАВ: Јел' ово била нека иронија с Ваше стране?

СОФИЈА: (иронично) Таман посла...

МИЛИСАВ: Донедавно сам имао мачку па смо помало причали, ал' сад само ћутим. Мучим и мучим се.

СОФИЈА: Причали сте са мачкицом? И шта вам је ћаскала маца, уз кафицу? Мијааау. Фрррр!

МИЛИСАВ: (врло тужно, заплакаће) Ви се мени подсмевате?

СОФИЈА: Не,не, извините, ко би претпоставио да ће Вас толико растужити. Молим Вас, смирите се. Опростите. Мало сам се нашалила... жао ми је.

МИЛИСАВ: (јеца) Знате, Милицу волим к'о мало дете.

СОФИЈА: Јел'те? Милица вам је ћеркица?

МИЛИСАВ: (плане) Не, него мачкица! Ђерка је Радојка.

СОФИЈА: (сумњичаво) А ви волите мачку, исто као ћерку?

МИЛИСАВ: Милица ме тешила кад је Радојка отишла...

СОФИЈА: Па је зато волите више него рођену...

МИЛИСАВ: Да ли ја Вама изгледам к'о да не волим децу?

СОФИЈА: Рекли сте да су незахвални и не дај боже ником.

МИЛИСАВ: Па да, али их ипак... кад би ме вратили...

СОФИЈА: Где да Вас врате?

МИЛИСАВ: Није битно.

СОФИЈА: Значи под условом? Деца се воле безусловно.

МИЛИСАВ: Лако је Вама да мислите, кад немате деце!

СОФИЈА: А Вама је лако да не мислите кад имате децу!

(Психолошка пауза)

МИЛИСАВ: Већ сам раније срео овако отровну логичарку.

СОФИЈА: Слободно се присетите, ко Вам брани?!

МИЛИСАВ: Не могу... а Ви нећете да ми помогнете.

СОФИЈА: (кокетно) Зашто бих Вам помагала?

(Поново пролази онај службеник па се Миле, уставши, обраћа љубазно)

МИЛИСАВ: Добар дан! Пардон, јел могу најзад да питам? Чекам већ сат времена, па бих најлепше молио...

СОФИЈА: Можда нема баш пун сат... али збиља дуго...

МИЛИСАВ: Ни да бекне! К'о да не постојим... Пи! Какви смо ово луди људи! Следећи пут кад прође ја ћу да да закачим кишо-

браном! Па да видим шта ће онда!

СОФИЈА: Нећете ваљда?! Можда је јадан глув? Или нем?

МИЛИСАВ: (седајући, као забораван) Шта сте казали?

СОФИЈА: Ја? Ништа...

ИЛИСАВ: (након паузе) Изгледа ми као да Ви ипак знате!

СОФИЈА: Шта... да ја знам?

МИЛИСАВ: Знате одакле се знамо, а нећете да кажете.

СОФИЈА: Ако сте заборавили, онда је баш тако требало...

МИЛИСАВ: Можда сам био пијан?

СОФИЈА: Често сте били пијани?

МИЛИСАВ: Често, али давно.

СОФИЈА: Као да вам је жао?!

МИЛИСАВ: Жао ми је! (пева) Боље бити пијан, него стар!

СОФИЈА: Боље, ако Вам алкохол није уништио мозак! Кажу да пијанство уништи милионе можданих ћел..

МИЛИСАВ: Не верујем! Све што сам хтео да заборавим - нисам успео, а заборавио сам само

оно што сам желео да упамтим. Још знам формулу за обим круга, а шта ће ми 2ер-пи? А вас бих се врло радо сетио, али не могу. Подсетите ме, где смо се...

СОФИЈА: (пева јако тихо) Да смо се раније срели, било би друкчије све.

МИЛИСАВ: Пролећну љубав смо хтели... Ишли сте у Пету.

СОФИЈА: Како знате?

МИЛИСАВ: Да смо ринтали скупа до пензије, ваљда бих Вас одма' позн'о. Ал' пошто нисам радио са женама, осим секретарица, мора да Вас јако дуго нисам срео.

СОФИЈА: (загонетно) Нисам ишла у Пету гимназију.

МИЛИСАВ: (весело) Знао сам! Нисам ни ја! Дакле Седма?!

СОФИЈА: Шта имате у тој кутији?

(Он пречује. Опет онај дингдонг звук, као кад број изађе на шалтеру)

МИЛИСАВ: Како је ово безлично. Постали смо бројеви. Нисмо више људи. Ускоро ће овде да ставе к'о неки банкомат. Туриш

платну картицу, они ти скину колко коће лове, а доле ти исцурри твој покојник од пепела... Као банке. Не могу више ни да проћаскам са лепим девојкама иза пулта, него треба са троје начочара да дижем своје паре на банкомату, и још да се кријем од камера, к'о да, д'извинете кришом пишам уз олук! (гунђа) Овластио сам синчину, сад ко ми је крив!

СОФИЈА: Јој, ни ја не волим те банкомате! (резигнирано) Али шта можемо... модернизација... (пауза) Знате ли да многи никада не подигну своје најмилије?

МИЛИСАВ: Пензије?

СОФИЈА: Ма не пензије! Рођаке не подигну. Пепео.

МИЛИСАВ: (пауза док схвати) Озбиљно? Па какви су то људи?

СОФИЈА: Ко зна? Да су их волели ваљда би их преузели.

МИЛИСАВ: По мене неће доћи, коћете да се кладите?

СОФИЈА: У шта?... Нећу! (блаже) Ма доћи ће, не брините.

МИЛИСАВ: Ко брине? Покушао сам да објавим оглас за убицу мене. Нудио сам стан да ме

дотуче ако икад занемоћам. Нећу да се мучим и венем ко пузавица!

СОФИЈА: (иронично) Онај стан који Вам је већ узео син?

МИЛИСАВ: (пргаво) Ко њега шиша, нисам му преписо! Скот ми не да ни да живим, ни да мрем! (поверљиво, пргаво) Нећу да ме ставе у пелене! Рађе ћу да умрем!

СОФИЈА: И нађосте ли убицу за своју чудну персоницу?

МИЛИСАВ: Ма јок! Нисам успео ни оглас да објавим. (разочарано) Рекли су да је то противзаконито... Мало је фалило да ме 'апсе ил' одведу у лудару.

СОФИЈА: Нисте пробали на интернету? Тамо може све...

МИЛИСАВ: (тужно) Нисам верзиран. Јел'видите како нас ова нова технологија очас учинила неписменима?

СОФИЈА: Ја сам писмена.

МИЛИСАВ: И моја секретарица би сигурно све то знала. Људи који су читавог живота имали секретарице, не знају (плачљиво) после ни кафу да скувају. Срамота...

СОФИЈА: После чега? После живота? (пауза, док схвати да је претерала. Топлије) Шта имате у тој кутији?

МИЛИСАВ: (јасно тужан) Моју милу мацу Милицу.

СОФИЈА: (изненађена) Мачку? Угинула? ...Моје саучешће.

МИЛИСАВ: Дошао сам да питам да ли би је спалили, пошто немамо гробље кућних љубимаца. Ал' они неће ни да чују питање, камол' да ми одговоре...

СОФИЈА: Мислим да нема шансе, овде спаљују људе.

МИЛИСАВ: Не људе. Лешеве. И она је леш, само мачији.

СОФИЈА: Мачији леш...(несигурно) То није исто.

МИЛИСАВ: Није, Милица је мања... Лешаћ...

СОФИЈА: Ипак, није људско биће.

МИЛИСАВ: Не, она је боља. Нежнија, вернија.

СОФИЈА: Ви баш не волите људе?

МИЛИСАВ: Кад су мене „удомили“ Милицу нису примили

јер је такав некакав кућни, наводни, ред. Радојица је шатро алергичан на длаку. Пустио би Милицу на улицу да ми није мог унука Вука...

СОФИЈА: Ваљда Радојка?

МИЛИСАВ: Радојка је у Канади а Радојица јој је брат.

СОФИЈА: Аха! И избацио би јадну Милицу на улицу али не сме од Вука? Вашег унука?

МИЛИСАВ: Па да. Вук ми је једини савезник. Ал' кад он оде у школу онај злотвор отвори врата од терасе, Милица шмугне, па побегне. Кроз крошњу липе па на земљу с трећег спрата.

СОФИЈА: Куку! (уплашено) А доле керови зверови, а?

МИЛИСАВ: Читави чопорови! Како ли им збрише? За пар дана искрсне код мене. Гладна, јадна,офуцана. Борка директорка добије напад хистерије ал' не сме да је шутне јер ћу ја да јавим Вуку. Зове Рада. Он дође по Мицу, проћућори с Борком насамо сат-два, а за мене нема времена. Ја сам мали пензос, а он хер менаџер.

СОФИЈА: Као што Ви нисте имали времена, док је он био мали дечак, а ви велики пандурски пуковник...

МИЛИСАВ: (пауза) Како ви знате да сам ја био пуковник? (сумњичаво) И откуд сте знали да ми је мазнуо стан?

СОФИЈА: (шатро згрануто) Стварно сте родили монструма!

МИЛИСАВ: (резигнирано) Нисам ја. Жена га је родила!

СОФИЈА: Ма нормално да је жена крива, поготово кад више није жива! (након паузе) Ипак, зар Ви нисте мало превише млади... за... па за - тај старачки дом...?

МИЛИСАВ: Како мало?! Млађи сам дваес година од свих гробова у тој чекаоници пакла. Ладно ме зову 'дете'! Шаљу ме по цигарете, а пушење строго забрањено!

СОФИЈА: Па шта радите тамо? Јесте ли нешто болесни?

МИЛИСАВ: Нисам, али је Радојица рекао да јесам!

СОФИЈА: Како рек'о? Није могао тек тако да каже! Ваљда траже неке налазе, неке дијагнозе?

МИЛИСАВ: Па да. Довезли су ме из болнице на опоравак јер је Раде ожењен запосленом вештицом. Имао сам као неки срчани удар, развалио ме ко државни удар. Договор је био да се тамо само опоравим. Ал никако да ми буде довољно добро и да ме пусте. Ко пазе ме. Рек'о им је скот Раде да сам пио балон вина сваки дан! Да сам тежак алкос и да пуцам кроз прозоре.

СОФИЈА: А јесте ли пили? Пошто тамо, ваљда не дају...

МИЛИСАВ: Јесам раније. За своје паре и у својој кући! Или у, за то предвиђеном месту, односно у кафани.

СОФИЈА: И пуцали, сте?

МИЛИСАВ: Само за празнике, као сав нормалан свет!

СОФИЈА: Па, ако сте толико нормално пили и пуцали...

МИЛИСАВ: Јок, него трезан да гледам како ми пропада организам у коме држим своју „племениту“ душу?

СОФИЈА: Онда Вас је можда спасао... Од Вас лично.

МИЛИСАВ: О, да! Спасао ме од живота. Сад сам фикус! (пау-

за, у поверењу) А неће ме пусти-ти ни да умрем као човек. Ђавола би он мене тамо затворио, да није било рата и инфаркта кад су ме отерали у пензију. (Пауза. Киша. Поново долази службеник који их не зарезује)

МИЛИСАВ: (пева бесно, фалш) Не клепећи нанулама, кад пролазиш кроз ходнииииике...

(Овај прође, без заустављања. Удаљена грмљавина)

СОФИЈА: Забога, па имајте мало пијетета! Срамота је.

МИЛИСАВ: Само сам прове-равао је ли глув. Вероватно јесте. Није могуће да има тако челичне нерве. (мења тему) Како то да Ви имате унуку кад немате дете? Унука Вам је од сестре или од брата?

СОФИЈА: Није... она ми је од ... једног човека, али је ја...

МИЛИСАВ: Од човека, а не например од мужа из првог бра-ка? Мислим из његовог првог брака...

СОФИЈА: (хладно) Шта се то Вас тиче?! (и напољу фијуче ветар)

МИЛИСАВ: Не тиче ме се, онако питам. Ја сам Вама испричао своју ситуацију, па сам... (као си-нуло му) Јел' могуће да Вам је унука од љубавника?

СОФИЈА: (ледено) Мислим да Вас се то поготово не тиче!

МИЛИСАВ: Наравно. Ал' ја знам случај да је човек имао кћер са рођеном женом. Им'о је и љубавницу, јасно али без деце. Жена му је кувала и прала, а девојка му правила каријеру. Комфоран један живот, тотално. Онда му је жена умрла, а швалерка остала бесмртна. Кћерка се није удала али јесте родила. И сад он није умео да се снађе у тој њеној, ћеркиној, незаконитој ситуацији, али швалерка јесте. Незаконите жене су солидарне. Тако су се зближиле. Ђерка и швалерка. Занимљиво, јел'да? (Напета а кратка пауза)

СОФИЈА: (тихо) Шта мислите под „незаконите жене“? (опасно) Шта је то незаконита жена, молим вас?

МИЛИСАВ: (весело) То је бар јасно. Неудата госпоја која...

СОФИЈА: (љутито) Јел' то Ви тврдите да само муж чини жену

законитом? Неудато, није законито, а? Какав сте Ви одвратан фалократа! Да нисте мало матори за мачоа? Њих одређује сексуални потенцијал, а Ви се распадате наочиглед! Фашисто! (грмљавина се враћа)

МИЛИСАВ: Шта ти би одједаред, побеснела бабо?!

СОФИЈА: (бесно) Цркаваш, бре скоте ниједан, смрдиш али и даље тврдиш да има горих од тебе, јелда?! (пргаво) Све неудате жене су горе од тебе, а? мрцино матора!

МИЛИСАВ: (весело) Ха! Софија Шуга, сетио сам се! Ето ти! (раздрагано) Сојка лујка!

СОФИЈА: (згрануто) Чега си се сетио, мајмуне излапели!?

МИЛИСАВ: (иронично) Тебе лутко! Твога љупкога имена и презимена. Чак и надимка! Ха! Праг 1969-те, треће три, матурска екскурзија. Једна од првих што су ишле чак у иностранство. Па баш у Праг, о'ма после Руса. Сећаш се како је грбави водич сиктао колико Чеси мрзе Русе, а ћутали су к'о пувањци. Ни праћку нису опалили. А камоли петарду!

СОФИЈА: Забога, зашто лажете?! Јан Палах се спалио! Сам! У знак протеста. Све новине су писале о томе.

МИЛИСАВ: Окупација с једном жртвом?! Код нас нема боље свадбе без бар три мртве жртве. Показив'о нам је руски тенк који су баћушке дигле к'о неки споменик, јер је први утутњао у небраћену Праху.

СОФИЈА: (ледено) Не сећам се!

МИЛИСАВ: Не сећаш се ни како смо се 'ватали и цмакали у возу, целу ноћ, док су сви други спавали?

СОФИЈА: Сви су се 'ватали и цмакали и сви су мислили да сви други спавају...

МИЛИСАВ: (победнички) Знао сам да се сећаш!

СОФИЈА: (у инат) Не сећам се! (невино) Чега?

МИЛИСАВ: (невесело) Не сећаш се ни зашто си престала да говориш са мном већ другог јутра у прашком хотелу? Кад сам сиш'о на доручак са главом ко бундевом од мамурлука, и ипак сам ти реко „де си гузо

моја мала“, а ти си уврнула нос к’о да сам јако смрдљиво прдн’о!

СОФИЈА: (љутито) Пљеснуо си ме по дупету, пред свима, говнару један уображени и незахвални!

МИЛИСАВ: Па шта! Им’о сам право на то! Претходне ноћи си ме искористила као обичан сексуални објекат.

СОФИЈА: (шокирана) Ја сам тебе искористила?! Ја тебе?!

МИЛИСАВ: Нисам ваљда ја тебе! Био сам пијан к’о летва!

СОФИЈА: Каква летва! К’о крмак! Испао си из лифта кад сам пошла на вечеру. Пао си као проштац. Да сам те бар оставила с носом у прљавом итисону! Уплашила сам се да си црк’о. Звала упомоћ, али сви су већ били отишли да ждери. Једва сам ти напипала пулс.

МИУЛИСАВ: Пипала си ме, ето! Шта сам рек’о?

СОФИЈА: Једва сам те одвукла до собе. Једва сам ти из шаке ишчупала кључ. Стез’о си га у самртном ропцу.

МИЛИСАВ: Све ја то теби верујем, али ја сам се пробудио

го голцат. Једино чега сам се сећ’о било је твоје лепо ознојено лице, ал тебе више није било. Шта сам мог’о да мислим? Ништа него - луди секс!

СОФИЈА: Није било никаквог секса, идиоте! Кад сам те најзад увукла у купатило да те осветим повратио си као гејзир. Избљувао си смрдљивом црном пивчугом и моју свилену хаљину и све на себи. Морала сам да те скинем и оперем, јер би те избацили из школе. Чак сам ти и крпе опрала. Једва сам те онако голог, мокрог и млитавог одвукла до глупог кревета.

МИЛИСАВ: (ласцивно) Голог и мокрог, а!?

СОФИЈА: И млитавог! До поноћи сам се туширала у хаљини, док нисам опрала одвратни смрад пивске бљувотине из коже и косе. Остала сам без вечере а ти си ме ујутро пљеснуо по дупету, као курву!

МИЛИСАВ: Јел’ ти знаш кол’ко сам ја попио, онако зелен?

СОФИЈА: Не знам и није ме брига!

МИЛИСАВ: Е, јеби га, не знам ни ја, што је најгоре.

СОФИЈА: И то те можда оправдава?

МИЛИСАВ: Ја сам се пробудио го. Шта мислиш да мисли нормалан пубертетлија кад се пробуди гологуз са амнезијом? Мисли да је нешто кар'о, нормално!

СОФИЈА: „Нешто“! Нешто је кар'о? Нешто ће ти сада тикву откинути, простачино једна мушка, сељачка!

МИЛИСАВ: Де смири се, лудајо, инфаркт ће те стрефити. Шта се палиш, после толико година!?

СОФИЈА: А не помисли нормалан тинејџер да се упиш'о у гаће док сам га ја скидала на поду купатила?

МИЛИСАВ: Скидала си ме на поду? Одатле мени она упала бубрега коју сам после вук'о месецима...

СОФИЈА: Добро ниси упалу мозга добио! Држала сам те пола сата под 'ладним тушем, ал' се ниси отрезнио.

МИЛИСАВ: (смех) Супер што нисам им'о мозак! Мог'о сам да крепам од менингитиса...

СОФИЈА: Ниси имао мозак, и није ти до данас порастао!

МИЛИСАВ: Ал' сам барем био првоборац у револуцији!

СОФИЈА: Какав првоборац, будало, па ми смо рођени шест година после рата?! И после те револуције!

МИЛИСАВ: Првоборац, фронтмен сексуалне револуције!

СОФИЈА: О да! Био си стидљив ко јебена јагорчевина. Зато си и пио, к'о Рус. И сад се стидиш, признај!

МИЛИСАВ: (сентиментално, вајка се) Моја Софија, какви смо ми наивци. Обрук'о сам се мало, пре 45 година и још увек ме блам... А данашњи клинци направе групњак у школској клоњи и још се окаче на фејс и на јутјуб да се целом свету похвале својом бруком и срамотом.

СОФИЈА: Зар не рече ти, да ниси компјутерски писмен?

МИЛИСАВ: За толико јесам...

СОФИЈА: Лажов остаје лажов.
(пауза. Музика. Киша.)

МИЛИСАВ: Кад смо били мла-
ди, били смо лепши од њих!

СОФИЈА: Наравно. Били смо
и млађи од њих! (пауза)

МИЛИСАВ: Покушао сам још
једном, кад смо већ били студен-
ти, звао сам те, али си се опет
наљутила...

СОФИЈА: Био си глуп ко то-
чак! Хтела сам на Лабудово језеро,
рек'о си да не знаш где су ти
купаће гаће!

МИЛИСАВ: (смеје се) Зезао
сам те.

СОФИЈА: Јел'? Знао си да је то
у ствари опера?

МИЛИСАВ: Наравно да сам
знао.

СОФИЈА: Е па није. Лабудово
језеро је балет!

МИЛИСАВ: (опет мења тему)
Кога имаш у тој урни? Оног твог
ожењеног дечка што те 'ладно
искориштав'о да му п р а в и ш
каријеру, а ти се због њег' ниси
ни удала?!

СОФИЈА: Боље да сам се уда-
ла и правила карријеру свом за-

конитом мужу, а? (иронично)
Каријеру и сарму!

МИЛИСАВ: Што је моја жена
правила сарму! К'о кева...

СОФИЈА: А ти си је, у знак за-
хвалности, варао, зар не?

МИЛИСАВ: Па и онај твој гре-
батор је вар'о своју жену.

СОФИЈА: (уздржавајући бес)
Она му је правила сарму, у смра-
ду динстаног лука и киселог ку-
пуса, а мени је долазио чист,
избријан и намирисан, па ти
цркни од „незаконистости“, сероњо
матори!

МИЛИСАВ: (весело) И ја сам
његовој Вери ишао обријан и
сређен. И њену сам сарму проб'о...

СОФИЈА: (након шока) Ла-
жеш? Ух, како измишљаш! Фуј!

МИЛИСАВ: Шта мислиш, са-
мо сте се вас двоје на целом све-
ту белом досетили швалерације,
нико други није?

СОФИЈА: (тужно) Међу нама
није била швалерација, него пра-
ва љубав! Није смео да се разве-
де због Партије.

МИЛИСАВ: Ни међу нама није
била швалерација, него секс. Ја

нисам хтео да се разведем због фамилије.

СОФИЈА: Лажеш ко пас!...

МИЛИСАВ: (весело) Питаћемо је, кад стигнемо у пакао... Јел'ти причо да ју је сваке године слао на абортус? Мрзео је децу и кон-доме. Ти си му била практична пошто си нероткиња... (Она је, опасно, спустила урну)

СОФИЈА: Изроде, шимпанзо, злотворе, како можеш сад кад је су обоје мртви?! Кад не могу да се бране?

МИЛИСАВ: (брижно је умирује) Добро. Нећу више. Смири се. Искачу ти осигурачи, еј. (мења тему) Него, реци, кад ти стиже та његова унука? Мислим, твоја унука.

СОФИЈА: (сумњичаво) Зашто? Не би јој ваљда рекао?

МИЛИСАВ: Ма не, шта ти је. Волео бих да је видим...

СОФИЈА: (сумњичаво) Шта имаш ти да је гледаш!?

МИЛИСАВ: (шаљиво) Можда личимо. Можда је мало моја.

СОФИЈА: То није смешно! (бесно) Стварно си гад!

МИЛИСАВ: Зашто? Кресо сам јој бабу, док је била риба, а знаш како се бепче закачи кад се најмање надаш.

СОФИЈА: (ледено) Не знам! Ја сам нероткиња. Практична!

МИЛИСАВ: Јој, извини, заборавио сам. (Драматична пауза)

СОФИЈА: „Кресо је бабу-рибу“! Збиља си редак бедник. Имај мало поштовања према покојницима!

МИЛИСАВ: Ама имам! Само ми реци кад мала стиже...

СОФИЈА: (пауза) Неће доћи. Она је... у Аустралији.

МИЛИСАВ: Што је онда ти чекаш овде? Јел' ово Сиднеј?

СОФИЈА: (преко воље, очајна) Спремила сам тај изговор за ако ме неко пита зашто седим ту толико дуго...

МИЛИСАВ: (пауза) А зашто седиш? (слива се киша низ олуке)

СОФИЈА: Скупљам снагу да кренем и да га с моста проспем у Дунав, као што сам му обећала.

МИЛИСАВ: Проспи га у клозет, стићи ће тај до Дунава.

СОФИЈА: Срам те било! Бојиш ли се ти Бога ил' икога?

МИЛИСАВ: Види каква је киша! Он је шака пепела, зашто би сад ишла чак на мост по овом невремену? Да и тебе однесе у реку? (пауза) И мртав те искориштава. Мислиш да те гледа с неба? Ни жив те није глед'о...

СОФИЈА: Дај умукни мало, идиоте! Остави ме на миру.

МИЛИСАВ: Не могу да те оставим на миру. Извини.

СОФИЈА: (зачуђено) Зашто?

МИЛИСАВ: (шармантно) Зато што имам зацртан план.

СОФИЈА: Не тиче ме се твој план! Губи се!

МИЛИСАВ: Тиче те се! Дошао сам да се удаш за мене!

СОФИЈА: (дугачка пауза. Шокирана је) Ти си луд.

МИЛИСАВ: (весело) Можда мало. Али немам дијагнозу...

СОФИЈА: (мрачно) Не бих се ја кладила да немаш.

МИЛИСАВ: Па немој да се кладиш. Само се удај...

СОФИЈА: (након паузе) Да те вадим из старачког дома?

МИЛИСАВ: Баш то! Неко близак морао би да потпише. Радојица неће, Радојка није ту. Вук је малолетан.

СОФИЈА: (злочесто) А маца Милица је покојница?

МИЛИСАВ: Венчана жена је најбоља варијанта... Сама си рекла да сам премлад за геронтоцентар...

СОФИЈА: Да те перем, пеглам и слушама како хрчеш?

МИЛИСАВ: Ама не мораш, имам ја одличну пензију...

СОФИЈА: Не знам да кувам сарму. И не намеравам!

МИЛИСАВ: Нема везе. (тужно) И сарму су ми забранили.

СОФИЈА: Не знам ни да пеглам.

МИЛИСАВ: Ја пеглам сам.

СОФИЈА: Ово бих већ могла сматрати квалитетом...

МИЛИСАВ: Ето видиш. Јел 'оћеш?

СОФИЈА: Неће те дати, Радојица, јес'ти наиван?

МИЛИСАВ: Шта мислиш, да ме просиш? Ха. Ма нећемо га ни питати. Доведемо га пред свршен чин и само му потуримо венчаницу па провучемо кроз остале папире и пуномоћи.

СОФИЈА: Ти заправо хоћеш да побегнеш за мене?

МИЛИСАВ: Ха, ха! Може се и тако формулисати...

СОФИЈА: И да ја то после легализујем? (пауза) Ма не долазиш у обзир!

МИЛИСАВ: Сојка, буди друг. Ја сам побегао због тебе.

СОФИЈА: Одакле? Из луднице?

МИЛИСАВ: Ако ме опет увате сместиће ме стварно у неку боље закључану институцију него што је дом.

СОФИЈА: (певуши) Због мене си тарабе прескако?

МИЛИСАВ: Кад сам прекјуче чуо на радију да је писац дао Богу душу, одмах сам добио идеју. А кад сам чуо да је данас кремиран, знао сам да си сигурно овде.

СОФИЈА: И поставио си ми заседу?

МИЛИСАВ: Добро, то ми је професионална деформација.

СОФИЈА: Што баш ја? Има баба да бираш. Има девојка!

МИЛИСАВ: Не могу свакоме да поверим своју смрт! Тебе познајем. Можда би ме друга држала на апаратима због пензије. 'Ајде Сојка, буди ми девојка. Идемо.

СОФИЈА: А нећеш да кремираш мацу Милицу?

МИЛИСАВ: То је био изговор. Нема ништа у кутији.

СОФИЈА: Какав си ти подмукли лажов, не могу да верујем!

МИЛИСАВ: Морао сам некако да смекшам твоје камено срце. И да покажем своју широку словенску душу.

СОФИЈА: Нема пола сата како си ми овде плакао за покојном мацом Милицом, стварно сам ти веровала.

МИЛИСАВ: Мица је побегла са једним уличним мачором, за срце ме је ујела. Да знаш само како је офуцан!

СОФИЈА: Какав си ти патетик лик јадник! Што би рек'о твој унук! А шта су ти дођавола требале приче о одраном зубару, и о дечацима са сисама?

МИЛИСАВ: Да видиш како сам обавештен и забаван...

СОФИЈА: Забаван?! А прича о комираном генералу?!

МИЛИСАВ: Да схватиш колико је опасно да им допанем шака. Неће ми дати ни да умрем ако ме не спасиш. Ја само желим, кад ми куцне час, да одмах дам Богу душу, а ђаволу тело. Али скот ће да ме прикопча на све могуће машине, навук'о се на моју пензију.

СОФИЈА: Јеси рек'о да је хер менаџер, има платурину. Шта ће њему твоја пензија!?

МИЛИСАВ: Охохо! Онима који имају пуно, увек треба још. Само су сиротани скромни, он је алав!

СОФИЈА: Још си ти млад за апарате и делујеш ... чврст.

МИЛИСАВ: (тихо) Ко зна чиме ме директорка Борка трује, сви је тамо зову Борка Борџија, није то без везе!

СОФИЈА: (упозорава) Ово што сад причаш има дијагнозу...

МИЛИСАВ: Ал' да знаш како се Радојица и она гледају.

СОФИЈА: То је твоја параноја, човече, што би се гледали?

МИЛИСАВ: Па, добра је риба. Ваљда и скот нешто креше.

СОФИЈА: Ти си „нешто“ знаш. Нешто покварено! (пауза)

МИЛИСАВ: На твоју душу кад ме затрују и прикопчају на машине па да не умрем никад и да ми се душа довека заплиће по паучини под плафоном неке...

СОФИЈА: Не могу, бре човече, да живим са лажовом!

МИЛИСАВ: Ма не мораш да живиш самном! Само се удај да можеш потписати искључење машина ако ме Раде и Борџија привежу. А остала би ти и моја пензија.

СОФИЈА: (поносно) Имам ја своју личну пензију!

МИЛИСАВ: (подсмешљиво) Уметничку?

СОФИЈА: Са додатком за националне заслуге!

МИЛИСАВ: Ма све је то бакшиш према пуковничкој, још си наивна, девојчице?! 'Оћеш да разменимо цифре?

СОФИЈА: (након поаузе) А не морамо да живимо скупа?

МИЛИСАВ: Јок. Само ћу се пријавити код тебе. Имам ја швалер-гарсоњер за коју Радојица не зна да постоји.

СОФИЈА: Швалер-гарсоњер од пандур-функционер, ха?

МИЛИСАВ: Није он мени дорасти, само је млађи и јачи.

СОФИЈА: А откуд ти знаш да ћеш први да цапнеш?

МИЛИСАВ: Знам. Чудо да још мрдам како сам живео. А ти си жена сталожена. Ајде, бре Сојчице, девојчице.

СОФИЈА: (након паузе, размишљања и музике) Имаш ли пасош?

МИЛИСАВ: Овај нови не. Ал' ћу га узети за 15 минута, ипак сам ја лик-пуковник. Још имам везе. А зашто?

СОФИЈА: Да ме водиш на предбрачно путовање у златну Праху.

МИЛИСАВ: Озбиљно?'Оћеш? Ма водићу те на крај света!

СОФИЈА: Не на крај света! Праг ми дугујеш! Уср'о си ми матурско путовање, сад ми приреди пензионерско!

МИЛИСАВ: Јел' то значи да смо се договорили?

СОФИЈА: Не знам, видећу кад се вратимо...

МИЛИСАВ: 'Ајмо по сошпа!

СОФИЈА: Сад одма?' По овој кишурини?

МИЛИСАВ: Нисмо од шећера. (устају, спремају се, крећу. Музика) Свакако морамо пре него што ме Радојица нађе. А реци ми искрено, кад си ме препознала?

СОФИЈА: Одмах. Скоро одмах. Чим сам те погледала.

МИЛИСАВ: Озбиљно? И играла си целу игру. Штоза?

СОФИЈА: Хтела сам да димви каква си касто посто.

МИЛИСАВ: Симњала си у мене? То није поле, војкоде!

СОФИЈА: Самни ја слове саласи, дићумла. (смеју се)

Драма

(одлазећи ... све удаљенији разговор)

МИЛИСАВ: Квака си ти вицалука, денапрепре, хаха.

СОФИЈА: Мања гоне ти жовчинола. Носићеш ме од фтали до бесо кад ћемодо у златну Праху.

МИЛИСАВ: Носићу те преко гапра ко думла... (смеју се)

СОФИЈА: Мислила сам да ми је вотжи шаопро...

МИЛИСАВ: Наш живот тек чињепо гадра... (смеју се, оду)

(На сред среде остаде керамичка урна. И кутија за ципеле која је играла мачији сандук. Ако урна почне да се пуши значи да је покојник побеснео. А ако из кутије изађе мачкица, значи да Миле лаже као да није у пензији.)

КРАЈ